

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **LEVIOR s.r.o.**, se sídlem v Troubkách č.p. 900, zastoupeného JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem advokátní kanceláře PONCZA | ŠRÁMEK, se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, Českobratrská 1403/2, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, Budějovická 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10.2.2014 č.j. 7816-2/2014-900000-304.4, č.j. 7818-2/2014-900000-304.4, č.j. 7819-2/2014-900000-304.4, č.j. 7820-2/2014-900000-304.4, č.j. 7821-2/2014-900000-304.4, č.j. 7822-2/2014-900000-304.4, č.j. 7823-2/2014-900000-304.4, č.j. 7824-2/2014-900000-304.4, č.j. 7825-2/2014-900000-304.4, č.j. 7826-2/2014-900000-304.4, č.j. 7828-2/2014-900000-304.4, č.j. 7830-2/2014-900000-304.4, č.j. 7831-2/2014-900000-304.4 a č.j. 7832-2/2014-900000-304.4, ve věcech dodatečného vyměření antidumpingové cla,

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10.2.2014 č.j. 7816-2/2014-900000-304.4, č.j. 7818-2/2014-900000-304.4, č.j. 7819-2/2014-900000-304.4, č.j. 7820-2/2014-900000-304.4, č.j. 7821-2/2014-900000-304.4, č.j. 7822-2/2014-900000-304.4, č.j. 7823-2/2014-900000-304.4, č.j. 7824-2/2014-900000-304.4, č.j. 7825-2/2014-900000-304.4, č.j. 7826-2/2014-900000-304.4, č.j. 7828-2/2014-900000-304.4, č.j. 7830-2/2014-900000-304.4, č.j. 7831-2/2014-900000-304.4 a č.j. 7832-2/2014-900000-304.4, jimiž byla změněna rozhodnutí Celního úřadu Přerov ze dne 6.4.2011 č.j. 1884-3/2011-136300-021, č.j. 1884-4/2011-136300-021, č.j. 1884-5/2011-136300-021, č.j. 1884-6/2011-136300-021, č.j. 1884-7/2011-136300-021, č.j. 1884-8/2011-136300-021, č.j. 1884-9/2011-136300-021, č.j. 1884-10/2011-136300-021, č.j. 1884-11/2011-136300-021, č.j. 1884-12/2011-136300-021, č.j. 1884-13/2011-136300-021, č.j. 1884-14/2011-136300-021, č.j. 1884-15/2011-136300-021, č.j. 1884-16/2011-136300-021, kterými byly žalobci vydány dodatečné platební výměry na antidumpingové clo.

V podané žalobě žalobce nejprve popsal skutkový stav, který byl následně předmětem řízení. Uvedl, že dne 2.11.2006 byla Celnímu ředitelství Olomouc doručena žádost žalobce o informace o správném zařazení zboží do celní nomenklatury a uvedl, jak bylo zboží specifikováno. K žádosti byla připojena i fotodokumentace s vyobrazením zboží. Celní ředitelství Olomouc odpovědělo žalobci v Poskytnutí informací dle čl. 11 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/96, jímž se vydává celní kodex Společenství, v platném znění (dále jen celní kodex), v němž zboží žalobcem vymezené zařadilo do konkrétních celních nomenklatur. Z poskytnutí této informace vyplynulo, že se na žalobcem dotazované zboží nevztahuje antidumpingové clo ve výši 60,4 %. Na základě uvedeného začal žalobce dovážet do České republiky předmětné zboží a sazebně je podřazovat pod celní nomenklaturu dle vymezení Celního ředitelství Olomouc. Dne 12.3.2007 při prvním dovozu zboží do ČR byla v rámci celního řízení ještě před propuštěním zboží do režimu volného oběhu provedena ze strany Celního úřadu Přerov fyzická kontrola dováženého zboží, v jejímž rámci pracovník celního úřadu P. N. z dováženého zboží odebral vzorky pro potřeby provedení celního řízení.

Následně vymezil žalobce tyto žalobní body:

- 1) Následná kontrola u žalobce nebyla celními orgány provedena v souladu s ust. čl. 78 odst. 2 celního kodexu ani s § 127 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, v platném znění (dále jen celní zákon), jelikož v okamžiku zahájení následné kontroly nebyl žalobci sdělen konkrétní důvod kontroly v souladu s ust. § 127 odst. 5 celního zákona, když mu bylo pouze obecně sděleno, že bude zahájena následná kontrola po propuštění zboží do volného oběhu se zaměřením na ověření správnosti údajů o celní hodnotě zboží, na základě kterých bylo propuštěno zboží do režimu volného oběhu, uvedených v celních prohlášeních, jejichž seznam bude uveden v příloze tohoto sdělení. Nebylo tedy patrné například, že důvodem pro provedení následné kontroly byly pochybnosti o úplnosti a správnosti údajů uvedených v konkrétních celních prohlášeních, případně pochybnosti o pravosti dokladů a listin připojených ke konkrétním celním prohlášením a z čeho takové pochybnosti pramení.

- 2) V okamžiku zahájení následné kontroly neměly celní orgány k dispozici žádné relevantní důkazy, na jejichž základě by bylo možno následnou kontrolu u žalobce zahájit a teprve v průběhu kontroly byly shromažďovány důkazy, z nichž vyplynulo zaměření na prověřování správnosti sazebního zařazení zboží, nikoliv tedy zaměření na správnost celní hodnoty zboží, jak bylo původně avizováno. Žalobce dále poukázal na obdobnost následné kontroly s daňovou kontrolou a v této souvislosti poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 18.11.2008 sp. zn. I.ÚS 1835/07.
- 3) Celní úřad Přerov vydal platební výměry, aniž by sám řádně zahájil daňové řízení (přestože Celní ředitelství Olomouc v kontrolním protokolu ze dne 29.3.2011 uvedlo, že tímto protokolem je kontrola ukončena). Celní úřad Přerov však již dne 6.4.2011 vydal předmětné platební výměry, jimiž bylo žalobci doměřeno antidumpingové clo. Z dokumentu Zahájení řízení – výzva vydaného Celním úřadem Přerov dne 16.3.2011 vyplývá, že celní úřad formálně zahajuje daňové řízení za účelem doměření celního dluhu s tím, že v jeho obsahu uvádí kontrolní zjištění plynoucí z následné kontroly, avšak k datu vydání této výzvy nebyla následná kontrola ukončena. Ta byla ukončena až kontrolním protokolem z 29.3.2011. Z uvedeného plyne, že celní ředitelství nemělo v úmyslu ukončit následnou kontrolu sepsáním kontrolního protokolu, nýbrž považovalo kontrolní závěry toliko za podnět k zahájení daňového řízení. Do kontrolního protokolu uvedlo (dle ust. § 127 odst. 13 celního zákona) jako opatření, která budou na základě výsledků kontroly provedena, doměření celního dluhu Celním úřadem Přerov. Vydání platebních výměrů toliko na základě kontrolního protokolu by bylo možné pouze v případě uvedeném v § 127 odst. 14 celního zákona, tedy v případě, že by platební výměry byly přímo součástí kontrolního protokolu a byly vydány orgánem, který kontrolu provedl. Takový případ však nenastal, neboť kontrolu provedlo celní ředitelství, zatímco platební výměry vydal Celní úřad Přerov.
- 4) V důsledku nezahájení a neprovedení daňového řízení, které má být provedeno v úzké součinnosti s daňovým subjektem a při respektování jeho práva vyjádřit se v průběhu řízení, seznámit se s důkazy a vyjádřit se k nim, byla zkrácena práva žalobce včetně navržení důkazních návrhů.
- 5) Celní úřad vydal platební výměry bez dokazování a bez vlastního hodnocení důkazů, žalovaný tento postup aproboval. Provedení důkazů Celním ředitelstvím Olomouc nemůže být podkladem pro vydání platebních výměrů Celním úřadem Přerov, neboť dokazování provádí správce daně, který vede daňové řízení, což byl Celní úřad Přerov a nikoliv Celní ředitelství Olomouc.
- 6) Nesprávná aplikace ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Žalobce se jednak, jak již bylo shora uvedeno, písemně dotázal Celního ředitelství Olomouc na správné sazební zařazení jím dováženého zboží a současně předložil fotografie vzorků zboží a jeho specifikaci. Při prvním dovozu zboží dne 12.3.2007 byla provedena kontrola zboží včetně odebrání vzorku pro potřeby celního řízení. Následně bylo zboží bez námitek propuštěno do režimu volného oběhu. O skutečnosti, že za Celní úřad Přerov odebral pracovník P. N. z dováženého zboží vzorky, P. N. v průběhu následné kontroly informoval také pracovníky Celního ředitelství Olomouc Ing. L. Š. a Ing. F. T., kteří však tuto rozhodnou skutečnost žádným relevantním způsobem nezachytili v kontrolním protokolu, ač o odběru vzorků věděli a o této skutečnosti verbálně v průběhu následné kontroly informovali i paní Z. K. (pracovnici žalobce). Na základě těchto skutečností žalobce v dobré víře realizoval dovozy zboží se stejným sazebním zařazením.

Pokud bylo tedy již před prvním propuštěním zboží do celního režimu do volného oběhu provedeno tzv. „velké celní řízení“ včetně odběru vzorků, byl žalobce v dobré víře, pokud šlo o jeho sazební zařazení (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 163/2002). Také žalovaný ohledně aplikace ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu dospěl k nesprávným právním závěrům, když uvedl, že nebyly naplněny všechny kumulativní podmínky pro aplikaci předmětného ustanovení. K tomu žalobce namítl, že Celní ředitelství Olomouc neupozornilo žalobce, že jím podaná žádost o sazební zařazení zboží je nedostatečná, ani si nevyžádalo jakékoliv doplňující informace, ani jej neupozornilo, že jím podaná informace nemá závazný charakter a že má požádat o vydání závazné informace dle čl. 12 celního kodexu. Ve své odpovědi, tj. poskytnutí informací podle čl. 11 celního kodexu předmětné zboží zařadilo do konkrétních celních nomenklatur. Navíc ještě při prvním dovozu zboží došlo k odběru kontrolních vzorků a následně bylo zboží propuštěno. Na základě všech těchto úkonů celních orgánů je tedy zřejmé, že žalobce byl oprávněně v dobré víře.

- 7) Byla porušena zásada dvojinstančnosti řízení. Místo Celního úřadu Přerov rozhodovalo Celní ředitelství Olomouc, které také provedlo dokazování a nikoliv orgán nižšího stupně.
- 8) Nesprávné sazební zařazení dováženého zboží. Celní úřad Přerov, jakož i žalovaný opřeli svou argumentaci, pokud jde o zařazení zboží, o protokoly o zkouškách vypracované Celně technickou laboratoří (dále jen CTL). Podle názoru žalobce CTL dospěla k nesprávným závěrům co do podkladů pro správné sazební zařazení zboží. Dále je zřejmé, že CTL s ohledem na své postavení ve struktuře celní správy není nezávislým pracovištěm, u něhož lze očekávat nepodjaté závěry. Žalobce tedy namítl nesprávnost sazebního zařazení zboží, k němuž bylo ze strany Celního úřadu Přerov doměřeno antidumpingové clo, a tvrdí, že tomuto clu posuzované zboží nepodléhalo.

Žalovaný ve vyjádření uvedl:

- Zahájení následné kontroly nebylo svévolné, protože podle zhodnocení rizik zaznamenaného v úředním záznamu ze dne 19.7.2010 č.j. 5867-2/2010-130100-24 existovalo u obchodních operací žalobce podezření, že nesprávně uvedl některé údaje v celních prohlášeních z důvodu podhodnocení dováženého zboží. Dalším důvodem byl pozitivní výsledek pěti ze šesti předcházejících následných kontrol provedených u žalobce od roku 2005. K žalobcovu odkazu na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I.ÚS 1835/07 žalovaný uvedl, že tento nálezy byl již překonán stanoviskem pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS-st. 33/11 ze dne 8.11.2011. Žalovaný neshledal žádné okolnosti nasvědčující tomu, že by Celní ředitelství Olomouc provádělo u žalobce následnou kontrolu nezákonně. Dále žalovaný uvedl, že ust. § 127 odst. 5 celního zákona, ve znění účinném v době zahájení následné kontroly neukládá celním orgánům povinnost odůvodňovat zahájení následné kontroly.
- Podle ust. § 320 celního zákona se při následné kontrole i při doměření cla použije subsidiárně daňový řád (rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen NSS – ze dne 25.7.2007 č.j. 1 Afs 21/2007-67). Řízení o doměření cla bylo celním úřadem zahájeno na základě výzvy č.j. 1844-2/2011-136300-021, která byla žalobci doručena dne 18.3.2011. Není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že ukončení následné kontroly je nezbytnou podmínkou k tomu, aby mohlo být celním úřadem zahájeno řízení o doměření cla (viz rozsudek NSS ze dne

31.8.2004 sp. zn. 5 Afs 16/2004). Celní úřad zahájil daňové řízení z moci úřední poté, co ve smyslu ust. § 90 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád), zjistil od pracovníků Celního ředitelství Olomouc provádějících následnou kontrolu skutečnosti, které vedly k vyměření cla. Důvodem, proč dodatečné platební výměry nebyly součástí kontrolního protokolu a byly vydány celním úřadem, je to, že současná právní úprava doměření cla uvedená v ust. § 264 celního zákona nebyla v době provádění následné kontroly účinná a k doměření cla byl tak věcně příslušný celní úřad, který rozhodl o propuštění zboží do celního režimu, nikoliv Celní ředitelství Olomouc, které provedlo následnou kontrolu. Tvzení žalobce, že celní úřad vydal předmětné dodatečné platební výměry bez provedení faktických úkonů, které by umožnily žalobci využít jeho práv, je nepravdivé. Ze spisového materiálu je zřejmé, že již tím, že celní úřad dne 18.3.2011 doručil žalobci výzvu č.j. 1844-2/2011-136300-021, mu umožnil uplatnit jeho práva v zahájeném řízení a seznámil jej s předmětem zahajovaného daňového řízení včetně kontrolních zjištění. K předmětu řízení se žalobce až do vydání platebních výměrů nevyjádřil. Také odůvodnění každého platebního výměru obsahuje popis hodnocení důkazů, na jejichž podkladě dospěl celní úřad k výroku konkrétního platebního výměru. Skutečnost, že celní úřad provedl dokazování posouzením důkazních materiálů a dospěl ke stejným závěrům jako Celní ředitelství Olomouc v rámci následné kontroly, neznamená, že v daňovém řízení neprovedl dokazování. Žalovaný poukázal na specifickou povahu dokazování v rámci vyměřovacího řízení dle ust. § 92 daňového řádu, podle něhož povinností správce daně není vyzývat daňový subjekt, aby prokazoval skutečnosti potřebné pro správné stanovení daně, ale je věcí správního uvážení, zda tak učiní, protože je v dispozici správce daně, aby s ohledem na procesní ekonomii určil rozsah dokazování. Dále žalovaný upřesnil, že žalobce své tvrzení, že předložil k žádosti o sazební zařazení Celnímu ředitelství Olomouc fotodokumentaci, uvedl až ve svém odvolání proti platebním výměrům. Celní úřad do té doby neměl k dispozici ani dotaz žalobce na sazební zařazení zboží adresovaný Celnímu ředitelství Olomouc, ani odpověď na něj. Ve smyslu ust. § 92 odst. 3 daňového řádu bylo povinností žalobce prokázat již v řízení o vyměření cla skutečnosti uvedené v JSD. Žalobce měl uvedené podklady předložit již v řízení o propuštění zboží do volného oběhu, což neučinil.

- K tvrzení nesprávné aplikaci ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu žalovaný uvedl, že žalobce je subjektem provádějícím pravidelné dovozní operace jako jednu ze svých činností a je držitelem povolení zjednodušených postupů. Musel si být proto vědom, že použitá forma dotazování na sazební zařazení zboží prostřednictvím e-mailového dotazu není běžným postupem, jak dotazovat celní orgány ohledně sazebního zařazení zboží. Až CTL měla fyzicky k dispozici vzorky konkrétních ocelových lan, která byla předmětem řízení a v rámci rozboru provedla také zkoumání jejich složení a způsob spletení drátků. Celní ředitelství Olomouc nemělo v souvislosti s dotazem žalobce povinnost upozorňovat jej na skutečnosti, které žalobce uvádí v žalobě, protože se jedná o informace, které buď vyplývají z právních předpisů, nebo si jich měl být žalobce jako zkušený hospodářský subjekt provádějící dovozy vědom. Navíc v této souvislosti nebylo vedeno správní nebo daňové řízení. Žalovaný upřesnil, že dovozy, o nichž bylo vedeno odvolací řízení, žalobce realizoval v rozmezí od 25.7.2008 do 27.12.2010, kdežto první žalobcem uváděný dovoz ze dne 12.3.2007 nebyl předmětem odvolacího řízení.

- V rámci tohoto prvního dovozu (JSD č. 07CZ1363001010740-0) byla podle sdělení celního úřadu provedena pouze kontrola dokladů neboli tzv. „malé celní řízení“, což je také vyznačeno v kolonce J dílu 6 JSD. Z uvedeného JSD vyplývá, že v tomto řízení nebyl proveden odběr vzorků, protože taková skutečnost by byla vyznačena v JSD, a dále by celní úřad vyhotovil kontrolní protokol a protokoly o odběrech jednotlivých vzorků. Skutečnost, že k odběru vzorků v daném případě nedošlo, tvrdí také v úředním záznamu ze dne 1.3.2012 pracovník celního úřadu P.N., který toto rozhodnutí vydal. To, že k odběru vzorků pro účely prováděného celního řízení nedošlo, potvrzuje také skutečnost, že žádný z uvedených dokladů nepředložil soudu ani žalobce. Uvedenou námitku žalobce nevznese ani v řízení o doměření cla, ani v odvolacím řízení. Stejně tak nemá ve spisovém materiálu oporu tvrzení žalobce, že pracovník celního úřadu P. N. informoval o údajném odběru vzorků pracovníky Celního ředitelství Olomouc. V případě, že měl žalobce výhrady ke kontrolnímu protokolu, měl možnost požádat pracovníky Celního ředitelství Olomouc o zapracování výhrad do kontrolního protokolu, popř. je mohl uvést při ústním jednání, na němž byl projednáván obsah kontrolního protokolu, o čemž byl vyhotoven protokol č.j. 1085-21/2011-130100-24. Nic z toho však žalobce neučinil. Žalobce měl také možnost podat v průběhu následné kontroly námitku proti postupu pracovníků Celního ředitelství Olomouc ve smyslu ust. § 127 odst. 10 písm. d) celního zákona, což také neučinil. Žalovaný zdůraznil, že i kdyby k nesprávnému postupu pracovníka a celního úřadu došlo, nemohl by založit dobrou víru žalobce ve správnost jednání celních orgánů, protože žalobce nikdy neobdržel protokol o zkoušce ani žádnou jinou písemnost, z níž by vyplývalo, že celní orgány prověřily a potvrdily správnost jím provedeného sazebního zařazení zboží. Dále žalobce poukázal na konstantní judikaturu NSS (rozsudek NSS ze dne 27.9.2006 č.j. 1 Afs 16/2006-120), podle níž propuštění zboží do určitého celního režimu není schválením zařazení zboží do položky celního sazebníku provedené deklarantem a odpovědnost za správnost zařazení zboží nemůže nést celní úřad, který takové zařazení zboží „schválil“. Při následné kontrole proto mohou celní orgány dospět k závěru, že sazební zařazení zboží je nesprávné, a z toho důvodu doměřit clo.
- K Nálezu Ústavního soudu sp. zn. ÚS 163/2002 žalovaný uvedl, že v tomto případě šlo o posouzení celního deliktu, kdežto v případě žalobce jde o doměření cla na základě následné kontroly. Ústavní soud v uvedeném Nálezu navíc uvedl, že nelze zpochybnit pravomoc celních orgánů provádět tzv. následnou kontrolu podle § 127 celního zákona.
- K otázce pasivity celních orgánů při celním řízení v rámci dovozu zboží v souvislosti s chybou celních orgánů ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu se NSS rovněž vyjádřil v rozsudku č.j. 1 Afs 27/2008-105.
- Žalovaný odmítl porušení zásady dvojinstančnosti řízení, kdy s poukazem na ust. § 115 odst. 1 daňového řádu uvedl, že odvolací orgán nejen přezkoumává zákonnost rozhodnutí, ale také odstraňuje a napravuje případné vady řízení nebo samotného rozhodnutí, což žalovaný učinil tím, že změnil výroky předmětných platebních výměrů. U části napadených rozhodnutí vyjmul ze základu pro vyměření cla ocelová lana o rozměru příčného průřezu 3 mm, čímž dospěl k odlišnému právnímu názoru než celní úřad. Provedená změna je nepochybně ve prospěch žalobce.
- K nesprávnému sazebnímu zařazení zboží žalovaný uvedl, že CTL jsou sice součástí organizační struktury celní správy, ale tato skutečnost nesnižuje důkazní hodnotu jimi vypracovaných posudků, což judikoval NSS v rozsudku ze dne

24.10.2007 č.j. 1 Afs 42/2007-55. Žalobce měl možnost v průběhu celního řízení předložit znalecký posudek zpochybňující protokoly o zkoušce vyhotovené CTL, příp. předložit laboratorní rozbor rezervního vzorku, který mu byl předán, což neučinil. Žalobce v námitce neuvedl, které konkrétní závěry, k nimž CTL dospěla, považuje za nesprávné, což svědčí o účelovosti jeho tvrzení. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že předmět následné kontroly a výzva k předložení dokladů a písemností byly žalobci sděleny přípisem Celního ředitelství Olomouc ze dne 20.7.2010 č.j. 5867-04/2010-130100-24. Přílohou tohoto sdělení byl seznam JSD, jichž se bude následná kontrola týkat. Zahájení následné kontroly pak proběhlo dne 17.8.2010, o čemž byl sepsán protokol č.j. 5867-05/2010-130100-24. Za žalobce v rámci následné kontroly jednala Bc. Z. K. dle plné moci ze dne 17.8.2010. O provádění následné kontroly byl sepsán protokol dne 8.9.2010. Následná kontrola pokračovala dne 13.9.2010, dále 22.9.2010. Podle záznamu ze dne 20.10.2010 došlo ke konzultaci problematiky sazebního zařazení zboží s vedoucím oddělení 22 Celního ředitelství Olomouc mjr. Bc. R. K. Sdělením ze dne 1.11.2010 (č.j. 5867-18/2010-130100-24) došlo k rozšíření předmětu následné kontroly a k výzvě k předložení dokladů a písemností. Přílohou tohoto sdělení byl seznam JSD, na které bude rozšíření zaměřeno. Jednáním ze dne 3.11.2010 bylo pokračováno v provádění následné kontroly. Sdělením ze dne 8.11.2010 došlo k opravě zřejmých nesprávností ve sdělení o rozšíření předmětu následné kontroly. Přílohou byl seznam dotčených JSD. Dle protokolu ze dne 11.11.2010 č.j. 5867-25/2010-100100-24 byla provedena kontrola zboží, které bylo propuštěno na základě konkrétních celních prohlášení. Současně byly sepsány protokoly o odběru vzorků. Dle protokolu ze dne 3.12.2010 došlo k projednání kontrolního protokolu z následné kontroly s žalobcem. Kontrolní protokol o průběhu následné kontroly byl vypracován téhož dne. Na základě kontrolních zjištění zaslalo Celní ředitelství Olomouc Celnímu úřadu Přerov dne 3.12.2010 pod č.j. 5867-33/2010-130100-24 podnět k doměření celního dluhu. Přílohou tohoto podnětu tvořil seznam JSD, jichž se vyměření týká. Přípisem ze dne 10.12.2010 č.j. 5867-35/2010-130100-24 byl Celním ředitelstvím Olomouc dán Celnímu úřadu Přerov podnět k zahájení správního řízení. Výzvou ze dne 4.2.2011 č.j. 1085-03/2011-130100-24 vydalo Celní ředitelství Olomouc žalobci výzvu ve věci rozšíření následné kontroly, jejíž přílohou byl seznam dotčených JSD. Dne 14.2.2011 dle protokolu č.j. 1085-06/2011-130100-24 byl žalobce seznámen se stanovisky k sazebnímu zařazení zboží vydanými Celním ředitelstvím Olomouc. Dle protokolu ze dne 29.3.2011 byly žalobci předány protokoly o zkoušce vydané CTL. Dle protokolu ze dne 29.3.2011 č.j. 1085-21/2011-130100-24 došlo k projednání kontrolního protokolu z následné kontroly. Kontrolní protokol byl sepsán dne 29.3.2011 pod č.j. 1085-20/2011-130100-24. Následně vydal Celní úřad Přerov dodatečné platební výměry, jimiž žalobci doměřil antidumpingové clo. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce dne 8.4.2011 odvolání, v němž uvedl, že nesprávné sazební zařazení zboží nebylo použito záměrně, neboť s odvoláním na ust. § 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu žalobce jednal v dobré víře na základě poskytnutí

informace dle čl. 11 celního kodexu Celním ředitelstvím Olomouc ze dne 14.11.2006, kterou současně předložil jako důkaz včetně své žádosti o její vydání doručené žalovanému dne 2.11.2006. Odvolání bylo žalobcem doplněno podáním ze dne 22.4.2011, v němž je uvedeno, že v případě nevyhovění původní žádosti o zrušení dodatečných platebních výměrů žádá o vynětí případů ocelových lanek 3 mm, které patří do sazebního zařazení 7312104990. O odvoláních žalobce bylo rozhodnuto rozhodnutími Celního ředitelství Olomouc ze dne 10.10.2011. Tato rozhodnutí byla zrušena rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 11.12.2013 č.j. 22Af 179/2011-193 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení rozhodl žalovaný znovu o podaném odvolání žalobce napadenými rozhodnutími.

Žalobní body krajský soud posoudil takto:

- 1) Žalobní bod namítající porušení ust. čl. 78 odst. 2 celního kodexu a ust. § 127 celního zákona krajský soud důvodným neshledal.

Podle čl. 78 bodu 1 Celního kodexu po propuštění zboží mohou celní orgány z úřední povinnosti nebo na žádost deklaranta celní prohlášení přezkoumat.

Podle bodu 2 mohou po propuštění zboží celní orgány kontrolovat obchodní doklady a jiné údaje vztahující se k dovozním nebo vývozním operacím se zbožím nebo k následným obchodním operacím s tímž zbožím s cílem ujistit se o správnosti údajů obsažených v celním prohlášení. Kontrolu lze provést u deklaranta nebo jiné osoby, která se přímo nebo nepřímo obchodně podílí na uvedených operacích, nebo jiné osoby, která má v držení zmíněné doklady a údaje pro obchodní účely. Celní orgány mohou rovněž kontrolovat zboží, pokud ještě může být předloženo.

Podle bodu 3 nasvědčují-li výsledky kontroly celního prohlášení nebo kontroly po propuštění zboží, že předpisy upravující daný celní režim byly použity na základě nesprávných nebo neúplných údajů, přijmou celní orgány v souladu s případnými právními předpisy opatření nezbytná k nápravě, přičemž vezmou v úvahu nové skutečnosti, které mají k dispozici.

Jelikož čl. 78 Celního kodexu obsahuje toliko obecné vymezení důvodů, pro které lze následnou kontrolu po propuštění zboží provádět, užije se dle § 1 celního zákona na vymezení obsahových náležitostí sdělení o zahájení následné kontroly § 127 celního zákona.

Ustanovení § 127 celního zákona bylo v minulosti dotčeno řadou změn. Ve znění účinném v období zahájení následné kontroly u žalobce celní zákon upravoval v § 127 odst. 1, že celní orgány jsou oprávněny po propuštění zboží do navrženého celního režimu provádět následnou celní kontrolu, jejímž účelem je přesvědčit se o správnosti a úplnosti údajů uvedených v celním prohlášení, pravosti dokladů k němu předložených nebo připojených a o správnosti vyměřeného cla, daní a poplatků. Při následné kontrole je také ověřována existence a pravost dokladů a pravdivost údajů vztahujících se k dovozním a vývozním operacím, příp. i následným obchodním operacím se zbožím uvedeným v příslušném celním prohlášení. V ust. § 127 odst. 3 celního zákona bylo upraveno, že následná kontrola se provádí kontrolou obchodních dokladů a účetních záznamů a dalších písemností vztahujících se k údajům uvedeným v příslušném celním prohlášení nebo k údajům, které souvisejí s příslušnými obchodními operacemi s tímto zbožím. Je-li to potřebné pro

objektivní posouzení úplnosti, správnosti a věrohodnosti předložených dokladů nebo pro zjištění existence dalších písemností vztahujících se k údajům uvedeným v příslušném celním prohlášení, mohou celní orgány provést kontrolu všech obchodních dokladů a účetních záznamů a jiných písemností evidovaných kontrolovanou osobou za určité časové období. Podle ust. § 127 odst. 5 celního zákona následnou kontrolu zahájí celní orgány sdělením předmětu kontroly kontrolované osobě a současně ji vyzvou písemně nebo ústně, aby ke kontrole předložila doklady a písemnosti uvedené v odst. 3.

Ke dni zahájení předmětné následné kontroly tedy celní zákon ukládal celním orgánům povinnost sdělit kontrolované osobě toliko předmět kontroly. Pojem „předmět kontroly“ celní zákon nedefinoval. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) však v rozsudku ze dne 21.2.2007, č.j. 2 Afs 114/2006-80 dovodil, že následná kontrola v celním řízení (§ 127 celního zákona) je institutem obdobným jako daňová kontrola v řízení daňovém (§ 16 ZSDP), a dále výslovně uvedl, že judikaturu správních soudů vykládající institut daňové kontroly lze tedy použít i při aplikaci ustanovení upravujících následnou kontrolu podle celního zákona.

Konstantní judikatura správních soudů i Ústavního soudu k ZSDP (srov. např. nálezy sp. zn. III. ÚS 86/99) pak akceptovala jako dostatečné vymezení předmětu daňové kontroly uvedení druhu kontrolované daně a vymezení časového období.

Pokud tedy v předmětné věci Celní ředitelství Olomouc uvedlo, že předmětem kontroly bude správnost a úplnost údajů uvedených v celních prohlášeních, jež přesně identifikovalo datem podání a číslem, nelze než uzavřít, že své zákonné povinnosti vymezit ve sdělení o zahájení následné kontroly její předmět plně dostalo. Právní jistota žalobce, jako kontrolované osoby byla uvedeným vymezením předmětu kontroly zajištěna, neboť byl jasně seznámen s tím, které jeho dovozy budou kontrolovány, tj. u kterých dovozů může být částka cla dodatečně vyměřena. Požadavek žalobce, aby byl již ve sdělení o zahájení kontroly uveden konkrétní důvod kontroly ve smyslu údaje o tom, jakých (podezřelých) skutečností se mají kontrolní úkony týkat, tudíž neměl oporu v zákoně a uvedený žalobní bod je proto lichý. Pro úplnost krajský soud uvádí, že celní ředitelství v označeném sdělení o předmětu kontroly sice uvedlo, že správnost a úplnost údajů uvedených v celních prohlášeních bude posuzována se zaměřením na celní hodnotu zboží, přičemž výraz „*celní hodnota zboží*“ již v té době platné znění celního zákona neobsahovalo, nicméně dle předchozí právní úpravy (celní zákon ve znění do 30.4.2004) dle ust. § 65 a násl. byla celní hodnota základem pro vyměření cla. Její provázanost s později užívaným „*sazebním zařazením zboží*“ je proto zcela jednoznačná a žalobce nemohl být tímto způsobem uveden v omyl.

2) Žalobce namítl absenci relevantních důkazů v době zahájení následné kontroly, a to zejména s ohledem na nálezy Ústavního soudu ze dne 18.11.2008 sp. zn. IÚS 1835/07. Jak správně uvedl žalovaný v judikatuře se vyskytující názory o nutnosti existence konkrétních pochybností a konkrétních důkazů, z nichž tyto pochybnosti vzešly, v okamžiku zahájení daňové kontroly, byly překonány stanoviskem pléna Ústavního soudu ze dne 8.11.2011, sp. zn. Pl. ÚS-st 33/11, v němž je konstatováno, že za porušení principu proporcionality a minimalizace zásahů nelze bez dalšího považovat postup správce daně, který zahájí daňovou kontrolu bez konkrétními skutečnostmi podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost.

Z předmětného stanoviska považuje krajský soud za vhodné odcitovat následující klíčovou pasáž: „*II. senát Ústavního soudu se většinou neztotožnil s obecně formulovanými právními závěry přijatými I. senátem ve věci sp. zn. I. ÚS 1835/07 a akceptoval názory vyslovené v odlišném stanovisku soudkyně Ivany Janů (uvedené v bodu 5), na něž II. senát v návrhu stanoviska pléna odkázal. Plénum Ústavního soudu návrh II. senátu na přijetí stanoviska přijalo. [...] Výklad pojmu daňové kontroly musí být v souladu s obecným významem termínu kontroly. Ten v teorii správního práva označuje postup orgánu veřejné moci, který zjišťuje a eventuálně posuzuje plnění povinností adresáty veřejné správy. Pojmovými znaky takových kontrol bývá možnost zahájení na základě podnětu či ex officio, zákonem upravený postup zahájení, regulace práv a povinností kontrolujících pracovníků i kontrolovaných subjektů, stanovení sankcí pro porušení takových povinností, oprávnění kontrolovaného subjektu podat námitky proti kontrole apod. Podstatným znakem takové kontroly je mj. možnost jejího namátkového provedení, tedy provedení za situace, kdy kontrolující osoba a priori nedisponuje (konkrétním) podezřením, že kontrolovaný subjekt neplní řádně své povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Aps 2/2009 - 52). Daňová kontrola je tedy institutem s preventivním významem, je nedílnou součástí správy daní, jejímž cílem je na místě ověřit údaje rozhodné pro stanovení daňové povinnosti ve správné výši. Jde o jeden z rozhodujících právních institutů k dosažení cíle řízení a k omezení daňových úniků (viz důvodová zpráva k zákonu o správě daní a poplatků). Legitimním cílem v případě daňové kontroly prováděné podle § 16 zákona o správě daní a poplatků je veřejný zájem státu na řádném stanovení a výběru daní zakotvený v § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Omezení osobní sféry jednotlivce při realizaci daňové kontroly správcem daně je nutno posuzovat z hlediska principu přiměřenosti v každém konkrétním případě tak, aby byl vyloučen svévolný postup správce daně (jako např. šikanózní postup zvolený ve věci sp. zn. I. ÚS 1835/07 – viz výše). Za takovýto postup však nelze bez dalšího považovat, s ohledem na účel daňové kontroly, postup, při němž při zahájení či průběhu daňové kontroly neexistuje důvodné podezření řádného neplnění povinností daňového subjektu.“*

S ohledem na shora deklarovanou použitelnost judikatury ve věcech daňové kontroly i na následnou kontrolu celní krajský soud uzavírá, že předmětná celní kontrola nemůže být označena za nezákonnou ani z druhého žalobcem tvrzeného důvodu, neboť zákonnost zahájení následné celní kontroly není podmíněno skutečností, zda mají celní orgány k dispozici relevantní, resp. jakékoli důkazy.

3) Žalobce namítl absenci zahájení daňového řízení Celním úřadem Přerov. Z obsahu spisu skutečně vyplývá, že vydání předmětných platebních výměrů předcházela toliko zmiňovaná následná kontrola, kterou zahájilo a provedlo Celní ředitelství Olomouc. Krajský soud k této právní otázce učinil závěry již ve svém rozsudku ze dne 4.9.2008 č.j. 22Ca 90/2008-35, v němž uvedl, že „...následná kontrola podle § 127 celního zákona je již součástí daňového řízení, které po ukončení následné kontroly pokračuje dále až k případnému vydání rozhodnutí o doměření celního dluhu. Po ukončení následné kontroly podle celního zákona tak není důvodu zahajovat pro účely doměření celního dluhu jakékoli nové daňové řízení podle § 21 ZSDP; to bylo zahájeno již zahájením následné kontroly a je v něm toliko dále pokračováno.“

Krajský soud neshledal důvod na citovaném závěru, čehokoli měnit. Naopak jeho správnost může podpořit citací shodného právního závěru uvedeného v rozsudku NSS ze dne 13.8.2009, č.j. 7 Afs 57/2009-100: „*Pokud před zahájením daňové kontroly nebylo zahájeno daňové řízení, nelze dojít k jinému právnímu závěru než takovému, že úkonem, jímž je zahájena daňová kontrola, je současně vždy i zahájeno daňové řízení.*“

Absence zahájení řízení by byla procesí vadou např. tehdy, pokud by celní orgány dovodily odpovědnost žalobce za správní delikt předložení nepravého, pozměněného nebo padělaného dokladu, v důsledku čehož by uložily žalobci pokutu. V takovém případě by výsledky kontrolních zjištění mohly sloužit toliko jako podnět k zahájení samostatného – deliktního řízení. Vyměření (doměření) cla však výsledkem řízení o celním deliktu není. Námitku žalobce lze tedy odmítnout, neboť daňové (celní) řízení bylo zahájeno řádným zahájením následné celní kontroly.

4) Žalobce namítl, že v důsledku nezahájení a neprovedení daňového řízení byla zkrácena jeho práva včetně navržení důkazních návrhů. Tento žalobní bod má krajský soud za částečně vypořádaný již argumentací uvedenou k žalobnímu bodu 3) a dále uvádí, že obsahem správního spisu má za prokázané, že procesní práva žalobce nebyla krácena, neboť žalobce během následné kontroly s celními orgány úzce spolupracoval. Celní orgány v průběhu následné kontroly seznamovaly zástupce žalobce vždy s dílčími výsledky provedených šetření a zástupci žalobce byl také dán prostor k připomínkám a návrhům. Stejně tak byl žalobce prokazatelně řádně seznámen s obsahem závěrečných kontrolních protokolů, k jejichž obsahu se měl možnost vyjádřit. V průběhu následné kontroly byl žalobce rovněž seznámen se stanovisky celních orgánů k sazebnímu zařazení zboží a byly mu předány protokoly o zkouškách vydané CTL. Žalobci také nic nebránilo v tom, aby v odvolání podaném dne 8.4.2011, příp. v jeho doplnění ze dne 22.4.2011 navrhl provedení důkazů. Žalobce jako jediný důkaz předložil poskytnutí informace dle čl. 11 celního kodexu Celním ředitelstvím Olomouc ze dne 14.11.2006 a žádné další důkazní návrhy nevznsl. Krajský soud proto dospěl k závěru, že obsah správních spisů nenásvědčuje opodstatněnosti tohoto žalobního bodu. Žalobci nic nebránilo v realizaci všech procesních práv, která mu celní zákon umožňuje.

5), 7) Žalobce namítl, že celní úřad vydal platební výměry bez dokazování a vlastního hodnocení důkazů, v čemž mimo jiné spatřuje porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Žalobce považuje za nepřijatelné, aby proces dokazování neprovedl celní orgán, který vydal platební výměr.

Krajský soud nerozporuje správnost tvrzení žalobce, že dokazování bylo v posuzované věci provedeno v rámci následné celní kontroly Celní ředitelství Olomouc, zatímco platební výměry byly vydány Celní úřad Přerov. Současně však soud uvádí, že Celní ředitelství Olomouc provedlo následnou kontrolu, jakožto celní orgán příslušný dle § 4 odst. 5 písm. d) zákona č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění účinném ke dni zahájení následné kontroly, stejně jako Celní úřad Přerov vydal předmětné platební výměry jako celní orgán příslušný dle § 5 odst. 3 písm. f) zákona č. 185/2004 Sb. ve spojení s § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona a § 4 a 32 ZSDP.

Vyjde-li krajský soud ze skutečnosti, že následná celní kontrola je součástí celního řízení, nelze celními orgány zvolený procesní postup označit za vybočení

ze zákonných mezí, neboť dodatečné platební výměry byly vydány v tomtéž celním řízení, v němž bylo provedeno a vyhodnoceno dokazování, jež dovedlo celní orgány k závěru o nesprávnosti sazebního zařazení propuštěného zboží. Skutečnost, že následnou kontrolu, a tudíž i dokazování provedl celní orgán nadřízený celnímu orgánu příslušnému k doměření cla, není se shora uvedenými ustanoveními zákona č. 185/2004 Sb. v rozporu a sama o sobě nemohla žalobce na jeho procesních právech nijak poškodit.

Shodně jako při vypořádání žalobního bodu 3) soud uvádí, že o odlišnou situaci by se jednalo tehdy, pokud by bylo soudu předloženo rozhodnutí o celním deliktu. V takovém případě by úkony celního orgánu provedené před zahájením správního řízení o celním deliktu nebylo možné považovat za úkony učiněné v průběhu tohoto správního řízení, a ke skutečnostem dovozovaným z těchto úkonů by tudíž ve správním řízení nemohlo být přihlášeno jako k důkazům. Předmětem přezkumu soudu však nebylo řízení deliktní, nýbrž doměřovací.

Krajský soud považuje za vhodné podotknout, že ke shodným právním závěrům jako v dosud vypořádaných žalobních bodech dospěl také ve skutkově obdobné věci vedené pod č.j. 22Af 88/2012-84 (rozsudek ze dne 17.3.2015). Zde učiněné závěry byly plně aprobovány rozsudek NSS ze dne 17.9.2015 č.j. 9 Afs 128/2015-60.

6) Žalobce namítl nesprávnou aplikaci ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu.

Čl. 220 Celního kodexu již správní soudy opakovaně interpretovaly. NSS v rozsudku ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008-97, na nějž poukázalo i ČR Ostrava v napadeném rozhodnutí, s odkazem na početnou a ustálenou judikaturu Soudního dvora Evropských společenství (ESD) uvedl: *„K aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu je nutné splnit tři kumulativní podmínky. Nejprve je třeba, aby clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných příslušných orgánů, dále, aby tato chyba, které se dopustily tyto orgány, nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna, a konečně, aby tato osoba dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se jejího celního prohlášení. Pouze tehdy, jestliže jsou tyto tři podmínky splněny, osoba povinná zaplatit clo má právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno.“*

NSS v citovaném rozsudku k první podmínce aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu odkazoval na judikaturu Soudního dvora, z níž vyplývá, že cílem čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu je chránit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo, pokud jde o opodstatněnost všech skutečností uvedených v rozhodnutí o vybrání nebo nevybrání cla. Legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo je hodné ochrany stanovené v tomto článku pouze tehdy, pokud základ, na kterém spočívá toto očekávání osoby povinné zaplatit clo, způsobily „samotné“ příslušné orgány. Právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají tak pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných orgánů.

Z uvedených závěrů je zřejmé, že pouhá námitka jednání v dobré víře nemůže obstát, neboť právo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají jen chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných celních orgánů.

V posuzované věci žalobce ve vztahu k nesprávné aplikaci ust. čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu argumentuje především existencí informace o celním

zařazení zboží, která mu byla ve smyslu čl. 11 celního kodexu v roce 2006 vydána Celním ředitelstvím Olomouc. Žalovaný se s obdobnou odvolací námitkou vypořádal na straně 3 napadených rozhodnutí, kde uvedl, že žádost žalobce o poskytnutí této informace byla doplněna fotodokumentací výrobků, a proto sdělení poskytnuté celním ředitelstvím bylo zpracováno pouze na základě obecného zadání žalobce, který označil zboží obecným pojmem „*ocelová splétaná lanka galvanizovaná*“ bez další charakteristiky. Sdělení celního ředitelství také obsahuje upozornění na uplatnění antidumpingového cla při dovozu ocelových lan z Číny. V postupu celního ředitelství proto žalovaný neshledal aktivní jednání, které by zakládalo chybu celních orgánů ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního zákona. Krajský soud toto vyhodnocení žalovaného posoudil v návaznosti na obsah žádosti žalobce o poskytnutí informace o sazebním zařazení zboží a fotografií, jež tvořily jeho přílohu a v návaznosti na obsah samotné poskytnuté informace. V obecné rovině krajský soud zastává názor, že informace k sazebnímu zařazení zboží poskytnutá dle čl. 11 celního kodexu může představovat za určitých podmínek chybu celních orgánů ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, nicméně pouze tehdy, byla-li poskytnuta zcela jednoznačně ke konkrétnímu nezpochybnitelně identifikovanému zboží a provedené zařazení zboží bylo nesprávné. Podle krajského soudu v posuzované věci závazná informace celního ředitelství ze dne 14.11.2006 č.j. 9930/6-1301-22 tyto předpoklady nesplňuje. Informace nejprve specifikuje předmětné zboží způsobem převzatým z žádosti žalobce a dále uvádí celní nomenklatury, do nichž se takové zboží zařazuje. Informace však obsahuje dále poznámku, že *„...výraz galvanizovaná znamená pokované slitinami mědi a zinku u 7312 10 41 90 a pozinkované u 7312 10 65 90. Plast použitý na potažení splétaných ocelových lan nemá na sazební zařazení dle interpretačního pravidla 3b) a dle Vysvětlivek k Harmonizovanému systému žádný vliv“*. Dále je v informaci uvedeno, v kterých případech celních nomenklatur se u ocelových lan při dovozu z Číny uplatňuje antidumpingové clo. Krajský soud dospěl k závěru, že citovaná poznámka a odkaz na nomenklatury, k nimž se vztahuje antidumpingové clo, vytvářejí prostor k tomu, aby žalobce konečné sazební zařazení uvážil podle charakteristiky zboží, kterou celní orgán na základě pouhých fotografií nemohl vyhodnotit. Z fotografií totiž nelze zjistit způsob galvanizace posuzovaných ocelových lanek, ani jejich průměr či způsob spletení. To vše jsou však kritéria, bez nichž nelze k jednoznačnému zařazení do příslušné nomenklatury dospět. Absence všech potřebných podkladů k jednoznačnému zařazení zboží celním orgánem je dle názoru krajského soudu v uvedené informaci vyjádřena, a proto informace nevyznívá jednoznačně. Bylo věcí žalobce, jak s poskytnutými informacemi naloží a jak na jejich základě své zboží zařadí. Krajský soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného, že informace Celního ředitelství Olomouc ze dne 14.11.2006 nemůže z uvedených důvodů přestavovat chybu celních orgánů ve smyslu čl. 220 odst. 1 písm. b) celního kodexu. Jelikož ze shora citované judikatury vyplývá, že všechny tři podmínky stanovené tímto článkem celního kodexu musí být splněny kumulativně, krajský soud považoval za nadbytečné zabývat se existencí dalších dvou podmínek, byť tak žalovaný ve svých rozhodnutích učinil.

Dále žalobce ve vztahu k porušení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu namítl, že při prvním dovozu zboží v roce 2007 proběhla jeho fyzická kontrola, včetně odběru vzorků a jestliže celní orgány takto postupovaly a zboží propustily, představuje tento jejich úkon chybu ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Ani tuto argumentaci neshledal krajský soud důvodnou. Tvzení žalobce o odběru vzorků při prvním dovozu zboží v roce 2007 žalovaný rozporuje záznamem ze dne 1.3.2012 sepsaným pracovníkem Celního úřadu Přerov P. N. a JSD, jež se vztahuje k tomuto

propuštění zboží. Pracovník celního úřadu uvedl, že vzorky zboží nebyly odebrány, jelikož k JSD není přiložen kontrolní protokol, ani protokol o odebraném vzorku a dále z obsahu JSD vyplývá pouze to, že byla provedena kontrola dokladů. Žalobce se k tvrzení žalovaného nijak nevyjádřil a to ani u jednání před krajským soudem. V žalobě žalobce k tomuto žalobnímu bodu navrhl výslech pracovníka Celního úřadu Přerov P. N., výslech pracovníků Celního ředitelství Olomouc Ing. L. Š. a Ing. F. T. a výslech zaměstnanců žalobce Z. K. a V. B.

Krajský soud v první řadě zdůrazňuje, že obsahem správního spisu a obsahem podané žaloby má za prokázané, že tyto důkazní návrhy vznesl žalobce až v podané žalobě. Jeho tvrzení, k nimž důkazy navrhuje, navíc nemají oporu v obsahu správního spisu. Podle ustálené judikatury správních soudů (rozsudky NSS ze dne 22.5.2009 č.j. 2Afs 35/2009-91 publikovaný ve Sb. NSS pod č. 1906/2009 a ze dne 25.9.2014 č.j. 4Afs 142/2014-22) je při soudním přezkumu správních rozhodnutí nutno nalézat rozumnou rovnováhu zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce na straně jedné a jednak zamezující zjevným obstrukcím daňového subjektu za straně druhé. Na provedení důkazů nově navržených teprve v řízení před krajským soudem je proto třeba trvat obvykle tehdy, pokud nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, kupř. proto, že odvolací rozhodnutí bylo pro daňový subjekt objektivně překvapivé nebo, že toto řízení bylo zatíženo zásadními vadami. Důkazy nově navržené až v řízení před krajským soudem mohou být provedeny pouze tehdy, pokud tyto důkazy správce daně nemohl nebo nebyl povinen provést již v daňovém řízení. S ohledem na tyto judikатурní závěry krajský soud vyhodnotil, že žalobci nic nebránilo, aby uvedené důkazy navrhl již v průběhu odvolacího řízení, příp. v rámci následné kontroly. Žalobce je však poprvé vznesl až v podané žalobě. Nutno dále zdůraznit, že v odvolacím řízení žalobce nevznesl ani odvolací námitku ve vztahu k propuštění zboží do režimu volného oběhu v roce 2007 či ve vztahu k odběru vzorků. Žalobce fakticky vznesl pouze jedinou odvolací námitku, a to existenci závazné informace Celního ředitelství Olomouc ze dne 14.11.2006. S ohledem na uvedené proto soud neshledal důvody k doplnění dokazování provedením navržených důkazů. Pro úplnost krajský soud uvádí k námitce, že celní orgány pochybily, když propustily zboží do režimu volného oběhu, že z judikatury NSS plyne (rozsudky ze dne 27.9.2006 č.j. 1Afs 16/2006-120 a ze dne 30.7.2008 č.j. 1Afs 27/2008-96), že předmětem řízení o propuštění zboží do volného oběhu je právě jen otázka, zda jsou splněny předpoklady pro propuštění zboží do tohoto režimu, nikoliv otázka, zda zboží má preferenční původ nebo ne. Celní orgány nemohou v případě každého jednotlivého dovozu důkladně přezkoumávat, zda všechny údaje, které dovozce tvrdí ve svém celním prohlášení a v připojených listinách, odpovídají skutečnosti, a nemohou být proto činěny odpovědnými za to, že tomu tak někdy není. K přezkoumání tohoto postupu slouží právě následná kontrola, jak už bylo uvedeno výše. Nelze proto tvrdit, že celní úřad vyvolal v žalobci neoprávněně důvěru ve správnost jeho postupu tím, že zboží propustil do požadovaného režimu. Je především na odpovědnosti žalobce, aby si sám získal dostatek informací ke zboží, s nímž hodlá obchodovat a také je správně zařadil do příslušné celní nomenklatury.

Krajský soud dále dodává, že při poskytování informace ve smyslu čl. 11 celního kodexu, tj. informace vztahující se k aplikaci celních předpisů, nelze po celním orgánu informaci poskytujícímu spravedlivě považovat, aby vyzýval žadatele k doplnění vstupních údajů. Preciznost a jednoznačnost informací, které poskytuje žadatel, zvláště pak, je-li předmětem žádosti sazební zařazení zboží, je zcela v dispoziční sféře samotného žadatele. Ani z celních předpisů nelze dovodit povinnost celních orgánů vyzvat žadatele k doplnění žádosti. Takový postup by byl opodstatněný pouze

v případě, kdyby bylo požadováno vydání závazné informace o sazebním zařazení zboží ve smyslu čl. 12 celního kodexu, která se vydává kvalifikovaným postupem a celními předpisy je také garantována její závaznost.

Na základě shora uvedené argumentace neshledal krajský soud důvodným ani šestý žalobní bod.

8) V posledním žalobním bodě žalobce namítl nesprávné sazební zařazení dováženého zboží, k němuž došlo v průběhu následné kontroly. Žalobce argumentoval předně nesprávnými závěry co do pokladů pro sazební zařazení zboží, k nimž CTL dospěla. Krajský soud podotýká, že takto formulovaný žalobní bod je natolik obecný, že není způsobilý soudního přezkumu. Dle ustálené praxe správních soudů (např. rozsudek NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4As 3/2008-78 nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19.2.2011 č.j. 31Ca 152/2009-44) je určení rozsahu soudního přezkumu zcela v dispozici žalobce. Jím formulovaná žalobní tvrzení však musejí být natolik konkrétní, aby alespoň rámcově určovala rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn ani povinen vyhledávat či domýšlet žalobcem obecně tvrzené nezákonnosti, neboť by tím porušil zásadu dispoziční, kterou je soudní přezkum ve správním soudnictví ovládán a také zásadu rovnosti účastníků řízení. Dále žalobce namítl, že CTL není s ohledem na své postavení ve struktuře celní správy nezávislým pracovištěm, u něhož lze očekávat nepodjaté závěry. Otázkou postavení CTL ve struktuře celní správy a důkazní hodnotou jí vypracovaných posudků se zabýval již NSS ve svém rozsudku ze dne 24.10.2007 č.j. 1Afs 42/2007-55 a uvedl, že skutečnost, že celně technické laboratoře jsou součástí organizační struktury celní správy sama o sobě nesnižuje důkazní hodnotu jimi vypracovaných posudků. Krajský soud neshledal žádné skutkové a právní důvody, pro které by se měl v nyní posuzované věci od tohoto právního názoru odchýlit. Proto krajský soud ani poslední žalobní bod důvodným neshledal.

Na základě shora uvedené argumentace dospěl krajský soud k závěru, že uplatněné žalobní body nejsou důvodné, a proto žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 27. dubna 2016

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu